

Oblíbené rozprávky a príbehy *z celého sveta*

Ilustrovala Anna Láng

MATYS

Oblíbené rozprávky a příběhy z celého sveta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

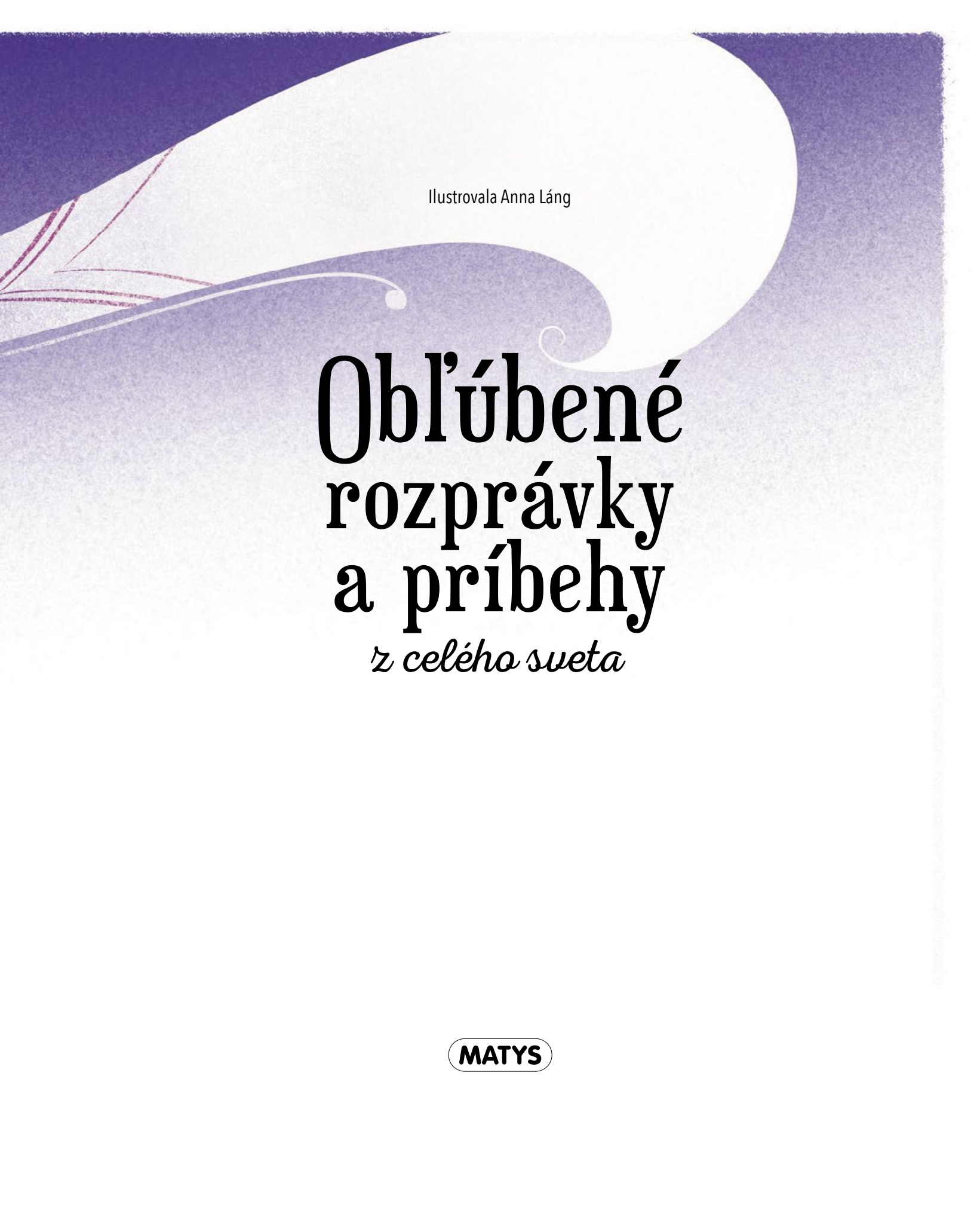
Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Katherine Kirby
Oblíbené rozprávky a příběhy z celého sveta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Ilustrovala Anna Láng

Oblíbené rozprávky a príbehy *z celého sveta*

MATYS

Úvod

„Povieš mi rozprávku?“

Večer pred spaním si chcú deti po celom svete vypočuť rozprávku. Je to súčasť ich večerného rituálu, ktorý im pomáha upokojiť sa, zaspáť a snívať sladké sny. Uspávaním ich nič nesprevádza lepšie než bájka či rozprávka plná dobrodružstiev, nezabudnuteľných postáv, emócií a kúziel.

Príbehy v tejto knihe neobsahujú strašidelné výjavy, ktoré by deti rozrušili, a ich ďalšou výhodou je, že sú krátke. Každý príbeh sa dá prečítať za päť minút, a tak končí presne vo chvíli, keď deti začínajú usínať a dostávajú sa do ríše snov.

Sú to príbehy, ktoré sa postarajú o pokojné zaspávanie a sladké sny noc čo noc.

Krčah zlata

Kedysi dávno žil múdry roľník so svojimi tromi synmi na dedine v horách. Chlapci celé dni leňošili a od rána do večera nič nerobili, zatiaľ čo ich otec od svitu do mrku ťažko pracoval. Nanešťastie roľník jedného dňa ochorel. Kým ležal v posteli, jeho zem ostala žalostne zanedbaná, neúrodná a spustnutá.

„Čo len budeme robiť?“ plakal jeden z chlapcov.

„Kto obhospodári pôdu?“ povedal s obavami druhý.

„Ako si zaobstaráme jedlo?“ zúfalo sa pýtal tretí syn.

Roľník si svojich troch synov zavolať k posteli a prezradil im tajomstvo: „Na pozemku som zakopal krčah plný zlata. Starostlivo prehľadajte každúčký kúsok zeme a budete bohatí!“

Samozrejme, chlapci vybehli von a začali kopať. Kopali, kopali a ešte viac kopali, až kým neprešli celé pole, no žiadny krčah zlata nenašli.

„Skúsme zasadiť nejaké plodiny!“ navrhol druhý brat.

A tak zasiali, polievali a zožali pšenicu.

„Prečo nepredáme časť úrody na trhu?“ opýtal sa najmladší brat.

Bratia súhlasili a ich úsilie im prinieslo veľa peňazí. Nakoniec pochopili, čo ich otec chcel naučiť: „Len vďaka tvrdej práci a veľkému úsiliu zožneme úrodu.“

Od tých čias si traja bratia vyhrnuli rukávy a stali sa z nich veľkí farmári, akým bol aj ich otec.

Kocúr v čižmách

Starý mlynár zanechal celý majetok svojim trom synom: najstarší dostal mlyn, prostredný somára, no tretí syn nedostal nič, len kocúra. Keď kocúr videl sklamanie svojho mladého pána, pustil sa s ním do reči.

„Ja z teba urobím boháča,“ povedal kocúr. „Ver mi. Potrebujem len vrece a pár čižiem.“

Keď kocúr dostal veci, ktoré si vypýtal, obul si čižmy, do vreca dal prepeličku a odniesol ju kráľovi ako dar od markíza z Karabasu. Kráľ sa mu poďakoval a vypytoval sa na kocúrovho záhadného pána. Kocúr v čižmách celé hodiny rozprával o markízovom majetku a bohatstve. Potom sa kráľovi poklonil a šiel svojou cestou.

O niekoľko dní sa kráľ viezol v koči so svojou dcérou. Kocúr na nich čakal, zastavil koč a prosil ich o pomoc.

„Markíza z Karabasu okradli a hodili do vody! Prosím vás, vaša výsosť, pomôžte mu a zoberte ho do svojho koča!“

Zvedavý kráľ chcel spoznať šľachtica, o ktorom toľko počul, a s radosťou súhlasil. Ani netušil, že kocúr svojho pána, takzvaného markíza, presvedčil, aby skočil do rieky. Koniec koncov, markíz bol natoľko očarujúci, že zapôsobil na princeznú. Rovnako aj ona očarila mladíka svojou krásou.

Kocúr potom navrhol, aby sa všetci navečerali v markízovom paláci, a žmurkol na svojho udiveného pána. Rozbehol sa do zámku strašného miestneho obra, aby tam bol skôr, než ostatní. Keď bol na zdvíhacom moste, ozval sa hrozivý hlas. Bol to obor!

„Kto si? Ako sa opovažuješ vstúpiť do môjho zámku? Za to zaplatíš životom!“

Kocúra to nevystrašilo a drzo odpovedal: „Vraví sa, že si obrovský čarodejník, no ja sa stavím, že sa nedokážeš premeniť na niečo malé, napríklad na myš.“

„Ha-ha-ha,“ rozosmial sa obor, „to je hračka!“

V momente sa premenil na myš. Kocúr v čižmách rovnako rýchlo skočil k nemu a jedným hltom ho prehltol.

Práve vtedy dorazil kráľov koč a kocúr sa ponáhlal privítať ich.

„Vitajte v paláci markíza z Karabasu!“

Elegancia a bohatstvo zámku kráľa ohromili. Mladý mlynár si ho získal svojou osobnosťou a kráľova dcéra sa doňho zaľúbila. Kráľ preto s radosťou súhlasil s ich svadbou.

A kocúr v čižmách? Ten si vyzul nepohodlné čižmy a od toho času trávi dni leňošením na hrade – povaluje sa na mäkkých vankúšoch a vychutnáva si misky plné mlieka.

Žabí princ

Kedysi dávno žila princezná, ktorá bola taká krásna, že aj slnko z nej bolo v úžase.

V horúcich dňoch sa vybrala do lesa, aby sa osviežila pri jazierku pod starou lipou, a rada sa pri ňom hrávala so zlatou loptičkou.

Jedného dňa lopta zmizla vo vode. Princezná sa rozplakala.

Zrazu začula hlas: „Čo sa deje, princezná?“

Šokovane sa obzerala vôkol seba a skúmala, odkiaľ prichádza ten hlas.

„Och, žabka, to si ty?“ povedala princezná, keď si ju všimla. „Plačem, lebo mi do jazera spadla zlatá loptička.“

„Neplač, môžem ti pomôcť, ale čo dostanem za odmenu?“ povedala žaba.

„Čo si budeš priať, milá žabka! Oblečenie, zlato, šperky,“ odpovedala princezná.

„Chcem sa s tebou len kamarátiť a hrať, ješť z tvojho taniera a spať v tvojej posteli,“ riekla žaba.

„Dobre, len mi už prines moju loptičku,“ odvrkla jej princezná.

Žaba sa ponorila a vyhodila loptu na trávnu. Naradostená princezná sa rozbehla preč.

„Počkaj, princezná, musíš ma odniesť, neviem tak rýchlo bežať,“ kričala žaba. No mladá dievčina ju nepočula a čoskoro na ňu úplne zabudla.

Keď na druhý deň princezná so svojím otcom obedovala, niekto zaklopal na dvere.

„Princezná, otvor!“ zvolal chrapľavý hlas.

Bola to žaba! Princezná buchla dverami, sadla si naspäť k stolu a roztriasla sa od strachu.

„Čo sa deje, moja drahá?“ opýtal sa kráľ.

„Vonku je tá škaredá žaba, ktorá mi pomohla dostať stratenú loptu z jazierka. Slúbila som jej, že ju budem všade brávať so sebou!“

„Sľuby sa majú dodržiavať!“ povedal kráľ. „Pusť ju dnu.“

Žabu potom pozvali na obed, kde jedla z princezninho taniera.

„Už som sa dosť najedla. Teraz som unavená a chcem si zdriemnuť!“ rozkázala žaba.

Princezná vypukla v plač. Žaby sa nechcela ani len dotknúť. Kráľ ju znova vyhrešil a pripomenul jej, že nesmieme pohrdať tými, ktorí nám pomohli v núdzi.

Keď prišli do izby, žaba si nachystala vankúš vedľa princeznej, ale tá sa hrozila predstavy, že má stráviť noc vedľa nevítaného hosta.

Ďalšie ráno požiadala žaba princeznú o bozk. Za odmenu jej sľúbila, že navždy zmizne z jej života.

Princezná prekonala odpor, zobrala žabu do rúk a dala jej letmý bozk. Žaba sa zrazu zázračne premenila na krásneho princa, ktorý princeznej vysvetlil, že ho zakliala zlomyseľná čarodejnica. Kliatbu mohol prelomiť len bozk od princeznej. Mladý princ požiadaval princeznú o ruku a ona súhlasila.

Na druhý deň dvaja zaľúbenci odcválali na ôsmich bielych koňoch s uzdami ozdobenými perím do princovho hradu, kde žili šťastne, až kým nepomreli.

Deduškova rukavička

Keď v jeden studený, zasnežený deň prechádzal deduško so svojím vozíkom cez les, stratil rukavicu.

Našla ju malá myška a zaradovala sa: „Konečne mám teplé miesto, kde prečkám zimu!“ A strčila sa do rukavice.

Po chvíli išla okolo žaba. „Kto tu býva?“ opýtala sa.

„Myška! A ty si kto?“

„Ja som žabka. Môžem vojsť?“ odpovedala.

„Áno, pod' ďalej!“ povedala myška.

O čosi neskôr išiel okolo zajačik. Zastavil sa a skromne sa opýtal: „Kto tu býva?“

„Myška a žabka. A ty si kto?“ odpovedali obidve zvieratká naraz.

„Ja som zajko! Prosím, môžem ísť dnu, aby som sa zohrial?“

„Dobre, pridaj sa k nám,“ povedali jeho nové kamarátky.

Potom sa pri nich zastavila líška. Opýtala sa, kto býva v rukavici, a pridala sa k nim. Onedlho prišli vlk a diviak. Keď sa aj oni vlačili do rukavice, bolo všetkým tak tesno, že sa nikto nemohol ani len pohnúť!

Zrazu sa objavil medveď. „Kto tu býva?“ opýtal sa hlbokánskym hlasom.

„Myška, žabka, zajac, líška, diviak a vlk,“ odpovedali zvieratá.

„Ako ste sa tam všetci zmestili?“ čudoval sa medveď.

„A ty si kto, že sa toľko vypytuješ?“ opýtali sa zvieratá.

„Som medveď! Pustite ma dnu!“

„Ale ako? Už tu nemáme miesto!“

„Len sa potlačte!“

„Dobre, ale sľúb nám, že ostaneš v kúte.“

A tak sa z rukavice stal domov siedmich zvierat! Bola taká preplnená, že vyzerala ako nafúknutý balón. Medzičasom deduško zistil, že stratil rukavicu, a vybral sa späť pohľadať ju. Keď ju našiel, všimol si, že sa akosi zvláštne hýbe. Dokonca aj jeho pes začal brechať: „Hav-hav-hav!“

Deduško podišiel bližšie a nemohol uveriť vlastným očiam, keď uvidel hlavu myšky, chvost líšky, špičku zajacovho ucha, kúsok kožušiny a ostré, lesklé zuby!

Zvieratá sa starčeka zľakli, povyskakovali z rukavice a rozutekali sa do lesa. Deduško schmatol svoju rukavicu a konečne sa vrátil domov.